

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXV. — Wydana i rozesłana dnia 21. lipca 1893.

(Zawiera Nr. 115—119.)

115.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświecenia z d. 24. czerwca 1893,

którem zmienia się §. 8 Przepisów, dotyczących się pożyczania książek z bibliotek uniwersyteckich i naukowych, rozporządzeniem tutejszem z dnia 20. grudnia 1849 (Dz. u. p. Nr. 30 z r. 1850) ogłoszonych.

Paragraf 8 Przepisów, dotyczących się pożyczania książek z bibliotek uniwersyteckich i naukowych, rozporządzeniem tutejszem z dnia 20. grudnia 1849 (Dz. u. p. Nr. 30 z r. 1850) ogłoszonych, zmienia się w sposób następujący:

§. 8.

Jeżeli kto książki pożyczonej nie zwróci po upływie terminu pożyczkowego, należy mu zobowiązanie przypomnieć listem urzędownie poleconym.

Jeżeli w przeciągu trzech dni (licząc od dnia, który po doręczeniu nastąpi), przypomnienie to nie będzie miało skutku, wezwać należy opieszałego dłużnika pismem upominalnym, żeby książkę zwrócił i tenże winien postać, który mu upomnienie doręczy a nie jest ani do odbioru książki, ani do zwrócenia rewersu upoważniony, zapłacić drożne.

Drożne ustanawia się, wyjąwszy przypadek w §. 12 przewidziany, dla Wiednia, w dzielnicach I—IX w kwocie 30 c., w dzielnicach X—XIX w kwocie 40 c., dla innych miast, w których znajdują się biblioteki naukowe, jakoteż zakłady naukowe upoważnione do urzędowego pośredniczenia w wypożyczaniu książek z bibliotek publicznych (rozporządzenie ministeryjne z dnia 22. maja 1868. §§. 2, 4, 5), w kwocie 20 c.

Jeżeli wezwanie to nie odniesie skutku w przeciągu następnych trzech dni po doręczeniu listu upominalnego, natenczas uczynić należy doniesienie w tych miejscach, w których znajduje się dyrekcya policyi, do tejsze, w innych zaś miejscach do Władzy administracyjnej pierwszej instancyi, poczem Władza ta ma sposobem przymusowym postarać się, żeby książka pożyczona została zwrócona.

Pożyczającym, do których środki powyższe musiano zastosować, prawo pożyczania książek służy odtąd tylko warunkowo. Prawo to gaśnie całkiem na przeciąg jednego roku, jeżeli pożyczającego trzeba było jeszcze raz upominać, żeby książki pożyczone zwrócił.

Dyrektorom bibliotek, zabrania się wyraźnie odstępować od tych przepisów ze względu na osobę pożyczającego lub dla jakichkolwiek innych przyczyn.

Gautsch r. w.

116.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 4. lipca 1893,**

tyczące się wymiany stęplowych blankietów do listów przewozowych kolejowych, na mocy rozporządzenia z dnia 1. kwietnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 41) sprzedawanych, za blankiety do listów przewozowych emisji 1893.

Ponieważ blankiety do listów przewozowych kolejowych z wydrukowanym znaczkem stęplowym, sprzedawane na mocy rozporządzenia Ministerstwa skarbu i handlu z dnia 1. kwietnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 41), zostały od dnia 1. lipca 1893 wycofane, przeto blankiety do listów przewozowych rzeczono rodzaju, nie użyte aż do dnia 30. czerwca 1893, można w urzędach sprzedaży, do tego upoważnionych, wymieniać za nowe blankiety do listów przewozowych emisji 1893, a to bezpłatnie w tym razie, jeżeli nie mają żadnych zapisków.

Także te dawne blankiety do listów przewozowych, które opatrzone są zapiskami bądź ręcznymi, bądź drukowanymi, z których jednak nie zrobiono użytku w urzędzie kolejowym, mogą być aż do tego samego terminu wymieniane za nowe blankiety do listów przewozowych emisji 1893, jednakże tylko z zachowaniem ostrożności pod tym względem przepisanych i za opłatą po $\frac{1}{2}$ centa od blankietu.

Po dniu 30. września 1893, wzmiankowane dawne blankiety do listów przewozowych, nie będą już wymieniane.

Steinbach r. w.

117.**Rozporządzenie Ministrów handlu i spraw wewnętrznych z dnia 6. lipca 1893,**

tyczące się utrzymywania biur informacyjnych.

Na zasadzie §. 24. ustęp 1, ustawy przemysłowej z dnia 15. marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39) z częściową zmianą i uzupełnieniem rozporządzenia ministeryalnego z dnia 20. lipca 1885 (Dz. u. p. Nr. 116) postanawia się, że utrzymywanie biur informacyjnych, zaliczone temże rozporządzeniem do rodzajów przemysłu wymagających konsensu, nie jest ograniczone do udzielania wyjaśnień o stosunkach kredytowych firm, lecz obejmuje także udzielanie wyjaśnień o stosunkach kredytowych takich przemysł-

owców, którzy nie mają firmy, jakoteż innych osób, o ile wyjaśnienia te są żądane do celów przemysłowych.

Natomiast biura te nie są upoważnione do odpowiadania na pytania, tyżące się stosunków prywatnych nie mające związku z tem, czy ktoś zasługuje na kredyt.

Inne postanowienia rzeczonożego rozporządzenia zatrzymują moc swoje.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

Taaffe r. w.

Bacquehem r. w.

118.**Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa z dnia 6. lipca 1893,**

tyżące się egzaminu do służby rządowej techniczno-leśnej.

§. 1.

Uzdolnienie zawodowe potrzebne do uzyskania (w służbie rządowej techniczno-leśnej u Władz administracyjnych, tudzież w zarządzie dóbr rządowych i funduszowych) posady zaliczonej do pewnej klasy stopnia służbowego, udowodnić należy egzaminem, który zostaje niniejszem urządzony, a który zdaje się w Ministerjum rolnictwa.

§. 2.

Ażeby być przypuszczonym do egzaminu, kandydat ma udowodnić:

1. Jednoroczne praktyczne zajęcie swoje w lasach rządowych lub prywatnych pouczających (praktykę przygotowawczą), przed wstąpieniem do jednego z zakładów naukowych pod l. 2 wzmiankowanych;

2. złożenie egzaminów rządowych teoretycznych z nauki leśnictwa w szkole głównej ziemianstwa w Wiedniu lub w zakładzie z nią na równi będącym;

3. ucześnieanie w szkole głównej ziemianstwa w Wiedniu lub w zakładzie będącym z nim na równi, na wykłady o systemie ujmowania dzikich potoków i złożenie z tego przedmiotu z dobrym skutkiem egzaminu u docenta, który go wykłada;

4. jednoroczne zajęcie praktyczne w lasach rządowych lub w lasach prywatnych pouczających, albo też w służbie techniczno-leśnej u Władz administracyjnych, a to po skończeniu zakładów naukowych pod l. 2 wzmiankowanych (praktykę dopełniającą).

§. 3.

W ciągu praktyki (§. 2, l. 1 i 4) winien kandydat utrzymywać dziennik swoich czynności w poszczególnych gałęziach służbowych, w którym zapisywać ma własne zapatrywania i spostrzeżenia.

§. 4.

Prośby o przypuszczenie do egzaminu podawać należy do Ministerstwa rolnictwa, najpóźniej aż do 31. lipca tego roku, w którym egzamin ma być złożony.

Każdy kandydat winien do prośby swojej dołączyć: metrykę chrztu lub urodzenia, własny życiorys w krótkości naszkicowany, świadectwa wykształcenia stosownie do §. 2. wymagane, a względnie praktyki i dziennik.

§. 5.

O przypuszczeniu do egzaminu decyduje Ministerstwo rolnictwa. Jeżeli jednoroczne zajęcie praktyczne (§. 2, l. 4) nie skończyło się jeszcze w terminie (§. 4) do podawania próśb wyznaczonym, okoliczność ta nie stoi na przeszkodzie przypuszczeniu do egzaminu, jednakże przepisana praktyka powinna się w takim razie aż do terminu egzaminu skończyć i trzeba to komisji egzaminacyjnej udowodnić.

Osoby, które były karane za zbrodnię lub za przekroczenie kradzieży lub przewiezienia, za udział w nich, za oszustwo, za przestępstwo a względnie za przekroczenia wzmiankowane w §. 1 ustawy z dnia 28. maja 1881 (Dz. u. p. Nr. 47) lub w §. 1 ustawy z dnia 25. maja 1883 (Dz. u. p. Nr. 78) nie będą przypuszczane do egzaminu w ciągu okresu w ustawie z dnia 15. listopada 1867 (Dz. u. p. Nr. 131) ustanowionego.

§. 6.

Egzamin będzie się odbywał w Ministerstwie rolnictwa, corocznie w miesiącu październiku, o ile w poszczególnych latach inaczej nie będzie zarządzone.

O dniu rozpoczęcia się egzaminu kandydaci będą wcześniej uwiadomieni.

§. 7.

Komisja egzaminacyjna składa się z przewodniczącego i trzech komisarzy egzaminacyjnych, z których dwaj należeć mają do grona techników leśnych rządowych lub prywatnych, a jeden do grona urzędników sądowo-administracyjnych Ministerstwa rolnictwa lub jego zakresu służbowego.

Przewodniczącym jest naczelnik departamentu technicznego zarządu dóbr rządowych i funduszy lub departamentu leśno-technicznego zarządu administracyjnego w Ministerstwie rolnictwa, albo też zastępca, przez Ministerstwo rolnictwa przeznaczony.

Do sprawowania obowiązków komisarzy egzaminacyjnych wyznaczać będzie Ministerstwo rolnictwa na okres pięcioletni po dziesięciu techników leśnych rządowych lub prywatnych i pięciu urzędników sądowo-administracyjnych Ministerstwa rolnictwa lub zakresu służbowego tego Ministerstwa. Z grona tych komisarzy egzaminacyjnych powoływać będzie przewodniczący za poprzednim zezwoleniem Ministerstwa rolnictwa za każdym razem dwóch pierwszej, a jednego drugiej kategorii.

§. 8.

Przewodniczący kieruje całym aktem egzaminacyjnym, ma prawo egzaminowania i głosowania.

Komisja egzaminacyjna wydaje uchwały na posiedzeniu nie publicznem i większością głosów. W razie równości głosów, to zdanie uważa się za uchwalone, do którego przewodniczący przystąpił.

Kto z kandydatem jest spokrewniony lub spowinowacony, ten na jego egzaminie nie może być ani przewodniczącym, ani członkiem komisji egzaminacyjnej.

§. 9.

Na egzaminie trzymać się należy głównie kierunku praktycznego, a w szczególności należy mieć wzgląd na potrzeby służby rządowej techniczo-leśnej.

Egzamin dzieli się na piśmienny i ustny, który odbywa się przed pierwszym. Egzamin ustny odbywa się najprzód w lesie a następnie w zamkniętym lokalu. Jednakże w razie niepogody przewodniczący może zarządzić, żeby egzamin w lesie odbył się po egzaminie ustnym w zamkniętym lokalu, lub podczas tegoż egzaminu, który się w takim razie przerywa.

§. 10.

Przedmioty egzaminu są następujące:

1. Przedmioty z zakresu produkcji.

- a) Uprawa lasów (produkcja płodów leśnych) a w szczególności tak jej zasady naukowe pod względem przyrodniczym, finansowym i ekonomiczno-politycznym jak i metody wykonywania i zastosowanie tychże do rozmaitych szczególnych przypadków.

- b) ochrona lasów pod względem technicznym;
- c) użytkowanie lasów, mianowicie zasady i prawa właściwego i odpowiedniego czasowi zbioru wyrabiania lub przetwarzania płodów leśnych (technologia leśna i przemysł leśny), ich transportu, zachowywania i sprzedaży;
- d) łowiectwo, a mianowicie hodowla zwierzęcy, ochrona zwierzęcy, polowanie, użytkowanie polowania i ochrona polowania pod względem technicznym.

2. Przedmioty z zakresu gospodarstwa.

- a) miernictwo leśne, obejmujące zasady zdejmowania i rysowania planów geodezyjnych, tudzież obliczania przestrzeni i miąższości płodów leśnych;
- b) urządzenie gospodarstwa leśnego;
- c) obliczenie wartości lasów w zastosowaniu do szacowania ziemi i zapasu, jakoteż do celów rozstrzygnięcia kwestyi statyczno-leśnych przy urządzaniu gospodarstwa, tudzież zasady powszechne szacowania dóbr leśnych i rolniczych w ogólności.

3. Przedmioty z zakresu administracyi.

- a) Najważniejsze przepisy co do organizacyi Władz administracyjnych i sądowych, tudzież Władz autonomicznych;
- b) organizacya służby rządowej techniczno-leśnej (§. 1);
- c) prawo leśne, licząc tu najważniejsze postanowienia co do odkupu i regulacyi służebnictw leśnych, jakoteż środków mających na celu nieszkodliwe odprowadzanie wód górskich, prawo polowania i rybołóstwa, tudzież najważniejsze postanowienia, dotyczące się ochrony kultury krajowej (ustawa o ochronie pól, ochrona zwierząt użytecznych, ustawy przeciwko szkodnikom kultury, ustawy o potwierdzaniu dozorców do ochrony kultury krajowej i odbieraniu od nich przysięgi);
- d) najważniejsze postanowienia prawa prywatnego (posiadanie, własność, prawo zastawu, służebności, kontrakty, wynagrodzenie szkody, księga gruntowa) i najważniejsze postanowienia prawa karnego, dotyczące się leśnictwa i łowiectwa;
- e) najważniejsze postanowienia dotyczące się postępowania sumarycznego w sporach o naruszenie posiadania, tudzież postępowania upominalnego i egzekucyi na nieruchomości pierwszego i drugiego stopnia i sekwestracji przedmiotów dzierżawy;
- f) najważniejsze postanowienia dotyczące się bezpośredniego opodatkowania i utrzymywania w ewidencji katastru podatku gruntowego, tudzież dotyczące się stępli i opłat od dokumentów prawnych, potwierzeń odbioru i rachunków.

4. Przedmioty poboczne.

- a) budownictwo leśne z uwzględnieniem budowy przemysłowych leśnych i budynków mieszkalnych, co do tych ostatnich jednak z ograniczeniem do budynków prostych na mieszkania dla służby leśnej i robotników;
- b) system leśny ujmowania dzikich potoków;
- c) gospodarstwo rolne, o ile przedmiotem jego są grunta pomniejsze (role, łąki, ogrody, pastwiska).

Co się tyczy przedmiotów pod l. 3, lit. c) i e) podanych, dostateczną jest znajomość przepisów obowiązujących w tym kraju, w którym kandydat sprawował w ostatnim czasie obowiązki.

§. 11.

Zanim się egzamin pisemny rozpocznie, kandydaci oddać mają przewodniczącemu przepisany stępel do świadectwa, a jeżeli zachodzi przypadek §u 5go ustępu 1, udowodnić dokończenie przepisaney praktyki.

§. 12.

Na egzamin piśmienny wyznaczone są dwa dni. W każdym z tych dni komisya bezpośrednio przed rozpoczęciem się egzaminu wyznacza trzy pytania, na które wszyscy kandydaci mają odpowiedzieć; pytania te wybrać należy z pomiędzy pytań przez przewodniczącego w stosownej ilości proponowanych, w taki sposób, żeby z sześciu pytań, na które w obu dniach razem odpowiedź ma być dana, po dwa, tyczyły się grup §u 10, l. 1 i 2, a po jednym grup §u 10, l. 3 i 4.

Kandydatom nie wolno używać żadnych innych środków naukowych, prócz tabel pomocniczych i tekstów ustaw, których im komisya dostarczy lub pozwoli używać. Podczas egzaminu piśmiennego, kandydaci zostawać mają ciągle pod ścisłym dozorem, najmniej dwóch komisarzy egzaminacyjnych.

Jak tylko kandydat skończy odpowiedź na pytanie, winien oddać komisyi całe wypracowanie (brulion i odpis na czysto, jeżeli odpisuje).

W każdym dniu egzamin piśmienny trwa najdłużej dziesięć godzin. Po upływie czasu na wygotowanie odpowiedzi przeznaczonego odebrać należy od kandydatów wypracowania jeszcze nie skończone.

§. 13.

Egzamin w lesie odbywać się ma w miejscowości, którą wyznacza przewodniczący.

§. 14.

Egzamin ustny w zamkniętym lokalu odbywa się publicznie i trwać ma nie dłużej jak ośm godzin dziennie. Kandydatów egzaminować należy w porządku abecadlowym, chyba, że przewodniczący z ważnych powodów inaczej zarządzi.

Każdego kandydata egzaminuje się najdłużej przez dwie godziny.

§. 15.

Co do każdego z osobna kandydata, jak tylko się skończy jego egzamin, uchwała komisya na podstawie ogólnego wyniku piśmiennego i ustnego egzaminu, jakoteż z stosownym względem na osnowę dziennika, czy kandydat ma być uznany za uzdolnionego znakomicie, bardzo dobrze, dobrze, lub za nieuzdolnionego do służby rządowej techniczno-leśnej. Jeżeli choćby tylko jeden z głosujących uznał kandydata za nieuzdolnionego, tenże nie może być uznany za uzdolnionego znakomicie.

Kandydatowi uznanemu za nieuzdolnionego wyznaczyć należy termin, po upływie którego ma być przypuszczony do ponowienia całego egzaminu a w ciągu którego ma ciągle odbywać praktykę (§. 2, l. 4) i utrzymywać dziennik (§. 3).

Jeżeli komisya uzna, że kandydat jest wprawdzie dostatecznie przygotowany z ważniejszych przedmiotów egzaminu a mianowicie posiada dość wiedzy praktycznej do służby rządowej techniczno-leśnej, atoli co do niektórych przedmiotów egzaminu biegłość jego okazuje się do tej służby niewystarczającą, winna polecić mu złożenie egzaminu poprawczego z odnośnych przedmiotów po upływie oznaczonego terminu, wstrzymując się z ostateczną decyzją co do wyniku egzaminu aż do złożenia tego egzaminu poprawczego. Zarazem komisya ma orzec czy egzamin poprawczy odbyć się ma tylko ustnie czy także piśmiennie i czy kandydat ma aż do tego czasu ciągle praktykować (§. 2, l. 4) i utrzymywać dziennik (§. 3).

§. 16.

Kandydat, który uznany został dwa razy za nieuzdolnionego, nie może już być przypuszczony do egzaminu.

§. 17.

Uchwałę komisji co do wyniku egzaminu każdego kandydata obwieścić należy publicznie w lokalu egzaminu.

Ci kandydaci, którzy na egzaminie uznani zostali przynajmniej za dobrze uzdolnionych, otrzymają świadectwo podpisane przez przewodniczącego i komisarzy egzaminacyjnych, opatrzone pieczęcią

Ministerstwa rolnictwa i według przepisów ostępowane. O tej okoliczności, że egzamin był ponawiany lub że kandydat zdawał egzamin poprawczy, nie nadmienia się w świadectwie.

Kandydaci, którym poleca się złożenie egzaminu poprawczego, jakoteż ci, którzy uznani zostali za nieuzdolnionych, będą piśmiennie uwiadomieni o wyniku swego egzaminu.

§. 18.

Spisać należy protokół całego aktu egzaminacyjnego. Tenże obejmować ma narady i uchwały komisji, jakoteż zdarzenia szczególne.

Do pisania protokołu przydany będzie komisji sekretarz.

Protokół powinien być podpisany przez przewodniczącego, komisarzy egzaminacyjnych, jakoteż przez sekretarza, poczem ze wszystkimi wypracowaniami egzaminacyjnymi przedstawia się go Ministerstwu rolnictwa.

§. 19.

Jeżeli stosownie do postanowień wydanych na zasadzie §u 15go egzamin poprawczy lub ponowny odbyć się może dopiero w najbliższym zwyczajnym terminie egzaminów (§. 6), prośbę o przypuszczenie do tego egzaminu, opatrzoną załączkami, jakie byłyby potrzebne, podać należy podług przepisów §u 4go, ustęp 1. Jeżeli zaś egzamin ten można złożyć przedtem, w takim razie prośbę o wyznaczenie terminu, opatrzoną załączkami odpowiedniami, podać należy do Ministerstwa rolnictwa przed upływem okresu, który kandydatowi wyznaczono do złożenia egzaminu poprawczego lub ponownego, w przeciwnym bowiem razie będzie zdawał egzamin ten dopiero w najbliższym zwyczajnym terminie egzaminów.

§. 20.

Za zdawanie egzaminu rozporządzeniem niniejszem urzędzonego, kandydaci nie mają opłacać żadnej taksy.

§. 21.

Członkowie komisji egzaminacyjnej pobierać będą za czas trwania egzaminu takse a mianowicie będący urzędnikami rządowymi, po cztery złote, nie będący zaś nimi, po ośm złotych dziennie. Jeżeliby egzamin odbywał się poza obrębem siedziby urzędowej, komisarzy egzaminacyjnych, będących urzędnikami rządowymi a względnie poza obrębem miejsca zamieszkania tych, którzy nie są urzędnikami rządowymi, pobierać będą pierwsi

należyłości normalne, ci ostatni zaś koszta podróży i dyety według przepisów, dotyczących się urzędników rządowych VIII klasy stopnia służbowego.

§. 22.

Kandydaci, którym jeszcze na zasadzie rozporządzenia z dnia 13. lutego 1875 (Dz. u. p. Nr. 9) polecono ponowić egzamin dla służby technicznej w Zarządzie lasów rządowych, mogą ponowić ten egzamin tylko według przepisów niniejszego rozporządzenia.

§. 23.

Kandydaci, którzy jeszcze przed rokiem szkolnym, rozpoczynającym się po wejściu niniejszego rozporządzenia w wykonanie, odbyli na zasadzie rozporządzenia z dnia 4. lutego 1883 (Dz. u. p. Nr. 16) najmniej jednoroczną praktykę leśniczą poprzedzającą wstąpienie do zakładu naukowego leśniczego, mogą być przypuszczeni do egzaminu rządowego, niniejszem rozporządzeniem urządzonego, nawet w tym razie, jeżeli dziennik (§. 3) utrzymywali tylko przez czas w §. 2, l. 4 oznaczony.

§. 24.

Od zdawania egzaminu rozporządzeniem niniejszem urządzonego uwolnieni są ci, którzy zanim rozporządzenie niniejsze nabyło mocy obowiązującej, zdali już z dobrym skutkiem egzamin dla służby technicznej w zarządzie lasów rządowych stosownie do rozporządzenia z dnia 13. lutego 1875 (Dz. u. p. Nr. 9).

§. 25.

Czy egzamin złożony za granicą ma być uważany za równy egzaminowi rozporządzeniem niniejszem urządzoneму, jakoteż, czy przez egzamina złożone za granicą czyni się zadość wymaganiom §u 2, l. 2 i 3, orzekać będzie Ministerstwo rolnictwa w każdym z osobna przypadku.

Podobnie w każdym z osobna przypadku orzeka Ministerstwo rolnictwa o tem, czy i o ile sprawowanie obowiązków w leśnictwie różniące się od tego, które w §. 2, l. 1 i 4 jest oznaczone, może być uważane za dostateczne w celu przypuszczenia do egzaminu.

§. 26.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc swoje rozporządzenia a mianowicie z dnia 13. lutego 1875 (Dz. u. p. Nr. 9), dotyczące się egzaminu do służby technicznej w zarządzie lasów rządowych i z dnia 4. lutego 1883 (Dz. u. p. Nr. 16), jakoteż z dnia 11. czerwca 1884 (Dz. u. p. Nr. 125), dotyczące się przypuszczania do egzaminu dla służby technicznej w zarządzie lasów rządowych.

Falkenhayn r. w.

119.

Rozporządzenie Ministra skarbu z dnia 16. lipca 1893,

tyczące się obligacyj długu państwa, które stosownie do §. 3. ustawy z dnia 18. września 1892 (Dz. u. p. Nr. 172), podlegają niższej stopie podatku obrotowego.

Dodatkowo do rozporządzeń tutejszych z dnia 27. grudnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 232) i z dnia 18. lutego 1893 (Dz. u. p. Nr. 25) podaje się do wiadomości odnośnie do §u 9go rozporządzenia z dnia 10. listopada 1892 (Dz. u. p. Nr. 197), że pięćprocentowe akcje kolei galicyjskiej Karola Ludwika po 200 zł. m. k. przestępowane teraz na obligacye długu państwa, należą także do tych obligacyj długu państwa procent niosących, do których stosuje się dobrodziejstwo §u 3go ustawy z dnia 18. września 1892 (Dz. u. p. Nr. 172) o opodatkowaniu obrotu papierów wartościowych.

Steinbach r. w.